

Lilliths

William var i stor tvivl i flere uger. Efter mødet med Gynokraten indså han at et møde med nogle Lillithianere blev nødvendigt. Et møde han absolut ikke så frem til. Rygterne om sekten var så utrolige som ufordragelige. Rigtignok erkendte William at rygter være af fordomme. Dog, alligevel, de bønner, de ritualer, de helbredelser - og ikke mindst deres omgang med dyr. Hvis det halve var sandt, så var selv det frastødende – særligt for mænd.

Hele grundlaget til deres mytologi var netop at Adams første kone i Paradiset blev gladelig fristet af slangen, brød ægtepagten, blev anti-patriark, og luret selv Guds engle, - antageligt ved at indgå pagt med nogle faldne engle.

De Lillithianere var sjældent at se på avlscenteret. Når de så engang kom for befrugtning, - så foregik det med ritualer der kun et fåtals mænd var trænet til at udføre. Selv medlemmer af Karsten kasten blev domineret og krænket langt udover deres tolerance. Men af ukendt grund, lod de sig til sidst misbruges. De ville aldrig tale om det i eftertid, - dels fordi de knapt kunne nok huske noget af det.

William brugte det mest af sin tid til at studere leksikonet og Krøniken. Han læste også noget om lillithianerne. Det meste kendte han fra tidligere, fordi selv leksikonet var præget af Patriarkatets fordomme. Leksikonet sagde at Lillith var mest anset som selve symbolet på Forfaldet – ikke kun i Eden men også i nutidens samfund. Mindre pålideligt, dog mere interessant var beretningerne fra Krøniken. Der var sporadiske beretninger fra mange skribenter – overraskende mange. Rigtignok var der mest anekdoter og bisætninger, - men der var også et par skribenter som udtrykket nogle detaljer fra deres job, familier eller virksomheder der blev udsat for Lillithianerne influencere. Alle beretningerne gav særlige indtryk. En skribent skrev specielt om deres musik præferencer. De var selvfølgelig til okkult poesi – der dog afveg lidt fra den okkulte version af den 1. Mose bog.

William fandt de fleste musikstykker på en lagringsenhed. Den indeholdt det meste af den udgiven musik. Musikken stammede selvfølgelig fra en entusiast, der jobbet i embedets kulturministerie. William brød sig ikke om den person samlet musikken lovligt eller ej. Han ville hellere næppe høre. Men han fandt til sidst de artister og musikstykker skribenten i Krøniken nævnte. I begyndelsen brugte han det som baggrundsmusik når han studeret og var ikke særligt interesseret. Efterhånden blev han mere fokuseret på hvad skribenten påpegede og omtalte. Hans afspilninger blev mere fokuseret på nogle få artister og sanger. Til sidst lavede han en play-list af de udvalgte sange og spillede dem på automatisk gentagelse. På et vis blev han selv fascineret af sangerne og spillede dem dagligt - i uger.

En dag banket det på døren. Det var så uvanligt at han først ignorerede det. To gange 3 forskellige bank var det. Han åbnede døren efter den tredje gang. Han rev op døren og stirrede, men han skjulte sin overraskelse i et neutralt ansigtsudtryk. Foran ham stod to piger der godt kunne være tvillinger. De var begge sort-klæd gotisk. De var klædt i sorte kjoler og sort mascara om sine øjne. Mest opsigtsvækkende var dog den lange slange der slynget sig om deres skuldre.

Du inviterede, sagde den ene pige med et påfaldende smil. William sit ansigt blev til et spørgsmålstegn. Med poesi, la den andre pige til. Så dæmret det for William, de lillithianere har måske aflyttet hans musik og tolket det som en invitation. Med eftertanke, så var det måske en belejlig misforståelse. Han ønskede faktisk et besøg af dem, men fandt ikke ud af hvordan at invitere. Der er et bur i haven til jeres kæledyr, sagde han smilende. Åh nej, vi er tre personer, - så enten kommer alle - eller ingen. Så hvad siger du, invitation eller ej? Han svarede med at åbne døren helt og at gå til side.

Pigerne gik rundt i stuen som nogle siamesiske tvillinger der var bundet sammen med den boaslange. De var mest optaget af sig selv og gav ikke William nogen særlig opmærksomhed. Han kremtet og fik deres opmærksomhed. Vær snild, sagde han høfligt, og pegede på sofaen ved det opdækkede bord. Pigerne nikkede til hinanden og satte sig. Måske den slange vil udforske lidt for sig selv, prøvede han diskret. Pigerne smilte og lod slangen slippe fri på gulvet.

Så hvad skyldes jeg den ære, spurgte William høfligt. Ved du ikke det? Pigens spørgsmål gjorde ham usikker. Poesi har mere kraft end sprog og matematik. Har du ikke tænkt over at et musikstykke aldrig ændres efter publicering? Det er simpelthen fordi det er godkendt af højere magter en gang for alle. Han så på hende og spurte, - så? Du har inviteret os via højere magter hit i dag. Han lod være med at diskutere deres opfattelse trods sin uenighed med dem. Spørgsmål ville antageligt bare føre til kontroverser og uanede problemer. Det var ikke derfor han indirekte inviterede dem.

Når jeg så er bæret med jeres nærvær, - hvad vil så behage jer? Jeg hedder for resten William. Hvad hedder I? Den ene svarede, for dig er vi Sherry og Lynette. Pigerne kikkede spørgende på hinanden. Skal vi stoppe de patriarkiske formelle tåbeligheder og snakke mere direkte? Vel, sagde William, jeg vil jo bare prøve at komme på bølgelinje med jer Lillithianerne. Ok, sagde pigen, først af alt, vi kalder os kun 'Lilliths'. Desforuden er vi ikke okkulte, men seriøst religiøse. Om du så kan lide hunde, fugle eller fisk, - så tager vi heller vare på nogle andre arter - også inden flora. William kommenterede ikke at de så ud til at være påvirket af noget - flora.

Vel, spurgte William, hvad vil I snakke om? Hvad vil du snakke om pareret pigen? Du inviteret os med poesier. Og for at være tydelig, så dækker ordet 'vi' hele vores kollektiv, ikke kun os som individuelle personer. Derfor bør du være klar over at vi hører og ser alt her, - så som at vi hørte din invitation. William blev funderet. Det der må være noget typisk Lillithiansk, - det som Gynokraten beklagede sig over. De ønskede ikke svar, fordi ethvert svar kunne eliminere deres religiøse filosofi og muligvis helle kollektivets eksistensgrundlag. Tænk bare om der blev en afklaring om gamle testamentet og deres eksistens? Et modbevis ville eliminere teokratiet og et bevis ville sandsynligvis skabe en revolution. Her bør man være forsigtig med at ikke få den samme skæbne som i det nye testamente.

William gik over til musikanlægget og kikkede igennem musikken de tydeligvis anså som en invitation. Han anede ikke hvilken sang det kunne være, men satte på den anbefalede spille-liste fra Krøniken. Hans satte sig ovenfor dem igen - og de betragtede hverandre. Det var tydeligt at de reagerede på musikken, - eller rettere sagt, teksterne.

Han prøvede at bryde stemningen, med at spørge, er det sandt at Lillith var Adams kone før Eva? Pigen parerede hurtigt. Vi er troende og ingen ved med sikkerhed. Men ja, vi tror meget stærkt på det ny-gamle testamente og de genfundne skrifter. For resten, forsatte den andre, du som tror du ved så meget, - er viden godt eller ondt? William blev forstummet. Tænkte jeg det ikke, du ved ikke, fortsatte hun. Selvfølgelig er det godt at vide hvordan en kan leve et godt liv, men helt ærligt, er det ikke gjort meget ondskab i videnskabens navn? Du kender sikkert en mængde eksempler selv, men til sidst ender det i at sandhed og viden har hverken negativ eller positiv værdi i sig selv. Den tro på at videnskab er udelukkende godt, stammer fra det gamle-gamle testamente og forledte mandfolk til at tro at alt de gjorde af viden var godt - selvom historien beviser det modsatte. Det gik ikke så godt med Patriarkatet - gjorde det vel?

Den belærende unge Lillithianerne satte William på plads en stund. Men så slog det ham at de anså sig selv som vidende og at testamentet som en sandhed. Han huskede dog en omtale i Krøniken, der dengang anså som noget af en kættersk provokation. Han prøvede med en respons. Er vi enige om at det er blasfemisk at vanære en guddommelig og at det er kættersk at vanære en religiøs?

Pigerne gav ham kritiske blik, men sagde sig omsider enige. Ja, man bør vel kunne sige at lillithianerne ikke er blasfemiske, - dog kætterske ovenfor det patriarkalske teokrati? Pigerne nikkede i enighed. Så, er vel spørgsmålet, udfordret William. Man kan vel sige at selv profeter er menneskelige og kan gøre nogle fejl. De ventet på fortsættelsen. Men en blasfemisk profet kan vel ikke anses som troværdig, kan han vel? Akkurat som Jesus, udbrød en pige til den andres latter.

Vel, ja, fortsatte William, det mener dog ikke kun Lillithianerne. Uanset, det at destruere Gud direkte ord til menneskerne, bør vel anses som blasfemisk? Pigerne kikkede spørgende på hinanden. De anede at dette kunne være tids spørgsmål, som de egentlig ikke ønskede. William ventet til de ikke kunne holde ud ventetiden for sin filosofiske nysgerrighed. Ok, så ud med det, udbrød en. William tog en dybe indånding før han fortsatte. Jeg har svært ved at forestille mig noget mere blasfemisk end, sagde han og holdt endda en kunstpause til de dirret af nysgerrighed. Så sagde han meget tydeligt, - end at smadre Guds 10 bud.

Der blev stille en lang stund, mens musikken spillede i baggrunden. William ville ikke konkludere ovenfor dem, men skribenten i Krøniken mente tydeligvis at argumentet var nok til at eliminere Moses som profet og at hans skabelsesberetning følgelig var ikke af Guds ord. Dermed, kunne hverken Adam, Eva eller Lillith anses som noget religiøst fundament. Skribentens enkle og åbenbare ræsonnement var nok til at hele det Lillith's teokrati kunne miste sin autoritet og ophøre at eksistere.

William så at pigerne tænkte grundigt over hans ord, - men han anede ikke om de resonerede tilsvarende. Deres ansigtsudtryk gav ingen sådan bekymring. Dog var der antagelig nogle overvågere i teokratiet der opfanget situationen. Måske havde de allerede hørt anklagen og vidste at en overreaktion ville vække for meget opsigt. Fortielse ville erfaringsvis hellere beskytte dem selv imod denslags kætteri.

William brød temaet igen. Er det måske den musik, jeg mener lyrik, der fungerer som en invitation for jer? Musikanlæg spillede sangen 'Is It My Body'. Pigerne vågnet fra sine tanker og kikkede begejstrede på hinanden. Så sang de i duet på dansk. "Hvad har jeg dog, der gør at du kan lide, er det min krop el', nogen jeg kan blive, eller noget i mig? Du bør si' mig, si' mig. Det er op til dig. Har du fået tid at finde, hvem jeg virkelig er? Hvad skal dog til, at entre dit sind? Giv mig en paus' og tag en chanc' for en gangs skyld. Du bør dog sige mig, sige mig, det er op til dig. Har du fundet ud af hvem vi virkelig er? Aha?"

William blev betaget og stirret beundrende på sangerskerne. Ikke bare kendte de den sang der patriarken nævnte specielt, - men de levede sig selv dybt ind i lyrikken. Deres stemmer overgik ikke bare originalen, - duetten var fremragende. Men deres ansigter afslørede at de vidste det selv godt. Så stilet de han til et afgørende spørgsmål. Så hvad er vi? William anede at dette kunne blive en skæbnesvanger gætteleg.

Den ene pige sagde, her er din skæbnesvangre gættekonkurrence. Du får spørge maksimalt 10 spørgsmål. En af os taler sandt - og den andre ikke. William var ikke særlig interesseret i den slags 'truth or dare' læge. Denslags kan I sagtens læge selv, sagde han og rejste sig for at gå til køkkenet. Det bliver din skæbne, sagde pigen. Hvis du ikke engang kan svare på spørgsmålet du selv spurgte Lillithianerne, så har du diskvalificeret dig selv- Du bliver så overført til Gynokratiet sin vilje og skæbne. William satte sig igen, takkefuld. Ok, så bliver jeg vist nødt til at læge jeres 'truth or doom'. Men så er det vel retfærdigt at jeg får en gevinst når jeg vinder. Hvad da? Pigerne fniste. Vel, du får måske et amnesti. OK? Den gevinst var langt mere end William håbet. Han nikkede tydeligt.

William begyndte resoneret. Så I to har præsenteret jer som Sherry og Lynette. Så I er virkeligt ind i lyrikken til en mand der kaldte sig selv Alice Cooper. Det er dog besynderligt, la han til. Alice kan da ikke være en gammel mand, - ikke engang en ung mand. For mig lyder teksten som om det er en ung pige sin sjæl i en forkert krop. En sjæl der vil ud for enhver pris. Først var Alice trist, så frustrer, så vrede - og til sidst finder hun den eneste udvej ved at drive sin besatte mand til vanvittig kriminalitet - for endeligt at blive henrettet. Er det rigtigt? Piggene sagde 'ja' og 'nej' i kor.

William var selv tilfreds med sit ræsonnement. Dog forstod han at der var intet at hentes fra pigernes konsekvente selvmodsigelser. Pigerne fniste, det var et af ti spørgsmål, - så bare fortsæt. William tænkte dybt for at finde en løsning på problemet. Hvad i all verden sagde Krøniken om Alice, Sherry og Lynette? Hvordan kunne han vide hvem der talte sandt? Han grublet en stund til han husket en artikel om det tema. Bare for at forstå reglerne korrekt, startede han. En af jer taler sandt og den andre usandt - og I kan skiftes for hvert spørgsmål, ikke sandt? Pigerne nikkede. Og jeg kan stille spørgsmål, vel uvidende om svaret er sandt eller ej - ikke? De nikkede. Han holdt en pause indtil han sagde tilsyneladende opgivet, - I ved da godt at reglerne jeres er håbløse - ikke? Pigerne nikkede i fryd.

William brød koden efter en længere rumstening i minderne fra Krøniken. Trods den Lillithske duo, så var det muligt at finde sandhed trods bedrag. Den metode han læste om, var simpelthen at spørge den ene om hvad den anden ville svare - og gøre modsat. Han forstod ikke den logikken, men det var hans eneste håb i situationen. Trods alt, han ville ikke i Gynokratiet sin vold, men ønsket det amnesti.

Williams spurgte den ene af pigerne om hvad den andre ville svare og konkluderet med det modsatte svar. Alle spørgsmålene blev dermed bekræftet:

1. Alice Cooper band var sponsoreret af musikeren Frank Zappa der var patriarkalsk?
2. Frank var særlig skeptisk til 'bad hippies', - så som Lutheranerne?
3. Den okkulte musiker Manson var en patriark for unge hippie-pigerne, Sherry og Lynette?
4. Charles Manson dannet en okkult sekt af hippiepiger der adlød alt, - selv mord?
5. Manson sin musik er ukendt, men han har inspireret kulturen og musikmiljøet?
6. Sherry sit efternavn er Cooper?
7. Lynette sit fornavn er Alice?
8. Alice Cooper er simpelthen sjælene af Lynette Alice Fromme og Sherry Cooper?

Vel, der har I svaret, triumferede William. Pigerne blev vrede. Du snød os. William fnyste og gik ud til køkkenet. Er ikke det en del af jeres trosgrundlag, - snyd eller blev snydt. Han fandt nogle poser med snacks og flasker med drikke og satte sig tilbage. Der var stille en lang stund mens de forsynet sig. Så hevet William glasset for at skåle. Til amnestiet, sagde han. Pigerne brugte påfaldende lang tid. De kikkede på hinanden, men gav til slut et lille nik med hovedet. De hevet glasset og mødte skålen, De sagde dog intet andet end at det genstår at bekræftes af våre ældre.

Der var stille en, eget lang stund. Hvor er den slange spurgte William. Mary Ann, mener du? Så, den har et navn? Selvfølgelig, du burde da vide, med den musikalske poesi du fik os alle hit. Jeg må indrømme, sagde han, jeg er ikke særlig kyndig i hverken slange, Cooper, piger eller okkultisme. Okkultisme? Pigerne blev oprørt. Hør her, du lille mand, du fatter intet og burde begrænse dine udtryk dertil. Ved du for eksempel hvem Miriam var? Mary Ann? Nej, selvfølgelig ikke, svarede William resolut. Set nu på den sang du lokket os her for, så måske du kan forstå, sagde Sherry. På en betingelse, sagde William. Den der slange gør mig nervøs, så set den i et andet rum. Hun fnyste og bragte slangen ud på badet. Vel, så, du nervøse lille mand, - kan du så spille den sang?

William blev overrasket. Det var en rolig sang med kun piano. Teksten lød helt uskyldig, - om en person der gav sin hengivelse til Mary Ann- Lyrikken gav et hængende spørgsmål om det virkelig var ens mand. Miriam, afbrød Lynette, er egentlig Mary fra den nyere version af det nye testamente – Koranen. Den er heldigvis korrigeret til Lillith sin ånd. Der var dog en ganske anden beretelse om hendes søn, der er endda mere korrigeret i Lillith Testamentet. Ingen kommenteret. Efter musikken var der fremdeles stille i blandt dem. Det blev et vendepunkt i samtalen. William tænkte, hvad gør man så?

Hvor satte du Miram, spurgte Lynette til Sherry. På badet, svarede hun. Og det er godt nok sikret? Vel, det tror jeg da. Du tror det udbrød Lynette og hastet til badet. Efter en stund lød fortvivlede kald på slangen. Så blev der stille en stund indtil der lød højlydte udbrud som, åh nej, det kan ikke være sandt. Lynette viste sig i døren med et desperat udtryk. Hvordan kunne du overse det vid åbne afløb i brusebadet? William fniste, men prøvede at holde det tilbage. Et nys, sagde han undskyldende. VVS-personen klaget vist over mus der nede, før arbejdet blev afbrudt af mit nærvær. Selv, har jeg intet imod åbne afløb, la han til og skjulte sin sarkasme.

Pigerne var i oprør. William mærket en høj hvisken om dens graviditet. De havde tydeligvis en disciplin i at ikke strides. Dialogen var tilsyneladende diplomatisk. Dog kunne enhver med en lille indsigt i kropssprog og tvetydighed se at der var et brutalt opgør dem i mellem. Pludselig blev der stille og pigerne bare stirret på hinanden. Efter en stund kremtet William og spurgte, vil I måske overnatte her i Herregården? Begge piger vendte blikket imod ham med knebet blik. Aldrig, aldrig, vil vi nogensinde overnatte her. Det er slemt nok med dette korte besøg vi blev nødt til at gøre, men at overnatte, - her? Her, i dette, dette, Lynette mistet besindelsen og blev ordknap. Nej, ellers tak, sagde Sherry. Vi finder ud af det. Hun tænkte lidt på det før hun fortsatte, vi kan nok ikke returnere uden Miriam. Hun ventet lidt til før hun tilføjte vi bliver nok på øen lidt længer.

Pigerne rumsteret badet og tilhørende rum endda en gang. Der var tydeligvis ingen slange at finde. På et vis følte William en betryggelse i deres forsikring i at den ikke var der mere. På den anden side var det dog bekymrende at ingen vidste hvor den var – og hvor den ville dukke op – den og dens mangfoldige små orme yngel.

Omsider valgte de to Lillithianerne at forlade huset. Tak for besøget og god rejse, prøvede William at sige til dem. Han mødte to anklagende blik. Snyd og bliv snydt, - hvad? Lynette var tydeligvis alpha i den duo. De gik ud af døren uden at sige eller gøre noget mere. William blev i sofaen tankefuld. For en afveksling fortsatte han musikanlægget der det blev stoppet. Det spillet videre de to neste sange efter Mary Ann. William la ikke mærke til dem tidligere. Men nu, i den stille situation, så satte på de to sidste sange. 'Sick things' var nok af slangen der hyldet sine undersåtter og offer. Dog gav 'I love the dead' uoprettelige indtryk. Husk så pigernes antydning med at formet et hjerte med fingrene, - som at sarkastisk sige 'love you'. Åh, nej, tænkte han, med de to blivende på øen, - hvad kan de finde på?